

SPRAWOZDANIA I WIADOMOŚCI

Ks. Czesław Krakowiak

SPRAWOZDANIE Z XVIII SEMINARIUM NAUKOWEGO WYKŁADOWCÓW LITURGIIKI (LEŻAJSK 1981)

W dniach 24—25 czerwca 1981 odbyło się w Klasztorze Ojców Bernardynów w Leżajsku doroczne Seminarium Naukowe Wykładowców Liturgiki, w którym uczestniczyli także Ojcowie Duchowni Wyższych Seminarium Duchownych w Polsce. W Seminarium poświęconym problematyce kapłaństwa wzięło udział 23 liturgistów i 24 ojców duchownych. Program obejmował referaty, dyskusje, celebracje liturgiczne oraz spotkania towarzyskie.

Wprowadzenie w problematykę Seminarium dokonał Przewodniczący Sekcji Wykładowców Liturgiki przy Komisji Episkopatu Polski do spraw Nauki ks. prof. dr hab. Waclaw Schenk. Przewodnictwo I sesji objął ks. prof. dr hab. Waclaw Świerżawski, a funkcję sekretarza ks. dr Marian Pisarszak. W czasie I sesji wygłoszono trzy referaty:

- Zarys historyczny hierarchii kościelnej — ks. prof. dr hab. W. Schenk (KUL)
- Kapłaństwo służebne i kapłaństwo powszechne w świetle ksiąg liturgicznych — ks. dr Cz. Krakowiak (KUL)
- Diakon, prezbiter, biskup — znaki osobowe w zgromadzeniu liturgicznym — ks. dr M. Tschuschke (Poznań).

W dyskusji zwrócono uwagę na potrzebę odejścia w Polsce od praktyki podwójnej promocji lektorów, pierwszej w ramach duszpasterstwa ministrantów w parafiach, a następnie w czasie formacji seminaryjnej (ks. W. Danielski). Zgodnie podkreślano, że lektorzy, którzy otrzymali już raz „ministerium” czytania słowa Bożego, nie potrzebują ponownego zlecenia im tej posługi w czasie przygotowywania się do kapłaństwa w Seminarium. Nawiązując do drugiego referatu dyskutanci podkreślali, że teologia kapłaństwa, która inspirowała liturgię tego sakramentu zawartą w Pontyfikale Rzymskim z 1968 r. nie jest jeszcze całkowicie wypracowana. Potwierdzano słuszność stwierdzenia, że każda refleksja teologiczna o kapłaństwie winna opierać się na fakcie kapłaństwa Jezusa Chrystusa i kapłaństwie wspólnym całego Ludu Bożego. Po referacie ks. dra M. Tschuschke podkreślano w dyskusji znaczenie wszechstronnej formacji celebrans, która warunkuje i określa należyty styl sprawowania liturgii. Duże znaczenie przypisywano m. in. wewnętrznemu skupieniu oraz duchowi wiary, które rzutują na „pobożny” styl celebracji liturgii przejawiający się w pięknie i dokładności wykonywania gestów, słów itp.

Następnie rozważano tematykę następnego Seminarium. Ostatecznie powzięto decyzję, że o ile nie będzie w przyszłym roku Kongresu Teologów, kolejne Seminarium poświęcone będzie Liturgii Godzin. Pierwszą sesję zakończyła uroczysta Msza św. koncelebrowana pod przewodnictwem O. Fr. Małaczyńskiego, a następnie procesja eucharystyczna (dawna Oktawa Bożego Ciała).

Drugi dzień Seminarium rozpoczęła liturgia mszalna, której przewodniczył ks. dr Stefan Cichy. Drugiej sesji przewodniczył ks. dr J. Śledziński, protokołował ks. dr J. Sikorski. Wygłoszono dwa referaty:

- Duchowość diakona, prezbitera i biskupa w świetle rytu święceń — O. dr Fr. Małaczyński OSB (Tyniec)
- Wychowanie alumnów do „braterstwa” sakramentalnego kapłanów — ks. dr M. Kaszowski (Katowice).

W łącznej dyskusji po ohydnu referatach poszukiwano głównie metod kształtowania duchowości właściwej poszczególnym stopniom kapłaństwa służebnego. Ks. dr W. Danielski wskazał na potrzebę oparcia nauk rekolekcyjnych do duchownych o liturgię święceń. Ks. dr St. Zygarowicz podkreślił ważność kształtowania ducha dyspozycyjności u przyszłych kapłanów, a ks. dr J. Zbiciak wagę podstawowych postaw kapłańskich: braterstwo sakramentalne, miłość pasterska, postawa służebna oraz duch ofiary i modlitwy. Te postawy wyznaczają kierunek pracy wychowawczej w przygotowaniu do kapłaństwa. Ks. dr J. Śledzianowski zwrócił uwagę na znaczenie nadziei na tle dosyć powszechnego dziś braku wytrzymalności w życiu duchowym. Temat ten poruszył również ks. prof. W. Schenk cytując zdanie J. Piepera: „Chrześcijanin to człowiek, który powtarza sobie codziennie: będzie ze mną dobrze”.

Trzeciej sesji (bez udziału Ojców Duchownych, którzy w tym czasie omawiali sprawy swej sekcji) przewodniczył O. dr Fr. Małaczyński, protokołował ks. dr W. Wilk. Referat na temat „Problemy posoborowej dyskusji nad urzędem w Kościele” wygłosił ks. dr Marian Rusecki (KUL). W dyskusji po referacie zwrócono uwagę, że sukcesję rozumie się dziś przede wszystkim jako ciągłość nauki apostołskiej, która jest ważniejsza od sukcesji personalnej (ciągłość wkładania rąk). Zbadania wymaga również problem, czy pierwotny Kościół jest tylko charyzmatyczny. Element urzędu istniał bowiem zawsze. Głową gminy był apostoł, ale gdy on odchodził, zostawał prezbiter a diakonów jako swych następców. Po śmierci apostoła prezbiter posiadał władzę biskupa (Ks. W. Schenk). W Kościele pierwotnym element instytucjonalny i charyzmatyczny były ze sobą harmonijnie związane (ks. S. Cichy). Odnośnie do prezbiteratu kobiet zwrócono uwagę, że problem ten będzie miał zawsze podkład emocjonalny. Niemniej wyrażano opinię, że praktykę Kościoła w sprawie święceń kobiet należy uważać w dalszym ciągu za wiążącą. Natomiast małżeństwo przy przyjęciu święceń diakonatu należy rozpatrywać w kategoriach prawa kościelnego, które może ulec zmianie.

W wolnych wnioskach Ks. W. Danielski podjął sprawę wykazu tematów prac magisterskich alumnów celem ich koordyracji.

Podsumowania Seminarium dokonał Przewodniczący Sekcji. Po jego zakończeniu uczestnicy wysłuchali krótkiego koncertu organowego w Bazylice, a następnie zwiedzili Muzeum Ojców Bernardynów.

Lublin

KS. CZESŁAW KRAKOWIAK

Ks. Michał Marian Grzybowski

SP. KS. KONRAD GAŚSIOROWSKI (1914—1982)

W ciągu ostatnich dziesięciu lat ze środowiska duchowieństwa płockiego odeszło do Pana po wieczną nagrodę dwóch kapłanów, którzy w szczególny sposób zasłużyli społeczności Mazowska swoimi zdolnościami i wiedzą w poznawaniu słowa Bożego. Byli to ks. dr Piotr Szeffler, wykładowca Pisma Św. w Seminarium Duchownym w Płocku, zmarły w